

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

ZABUDNUTÁ
USPÁVANKA

~ NOČNÉ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nočné mory!

Zabudnutá uspávanka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Jason Segel
Nočné mory! Zabudnutá uspávanka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

ZABUDNUTÁ
USPÁVANĀKA

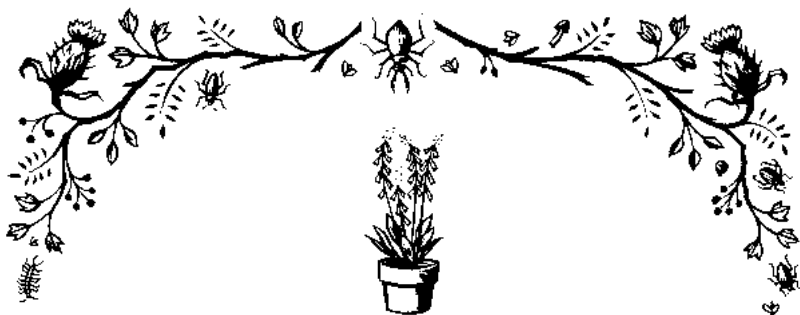
~ NOČNĚ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Ron Daly ako malý chlapec prežil
bombardovanie Glasgowa. Jeho zážitky z čias
vojny inšpirovali vznik tejto knihy. Jeho život
zasa každého, kto ho poznal.

PROLÓG

Zohla sa a nakukla cez kľúčovú dierku. Na druhej strane dverí sa tiahla chabo osvetlená chodba. Nemohla sa tam síce dostať, no vedela presne, kde sa nachádza: na druhom poschodí veľkého fialového domu v mestečku Cypress Creek, kde v troch spálňach spali štyria ľudia. Cez kľúčovú dierku ich pozorovala celý večer, dvoch chalanov s rodičmi. A v duchu si predstavovala, čo s nimi urobí, keď sa raz na druhú stranu predsa len dostane.

Po tisícikrát pomykala guľou, ktorá tam bola namiesto kľučky. Dokonca ňou aj pootočila, no dvere sa

neotvorili. Neboli len zamknuté. Boli zabarikádované. Veľmi dobre vedela, že práve preto, aby sa cez ne za nič na svete nedostala; o tom absolútne nepochybovala. Od ľudí žijúcich vo fialovom dome to mala čierne na bielom. Napísali jej list.

Hnev v nej blčal ako vatra. Zažmúrila oči a zaťala päste. Nechty sa jej bolestivo zaryli do dlaní. Musí nájsť spôsob, ako ho ovládnuť. Ak by urobila jediný chybný krok, majitelia fialového domu vežu spolu s jej veľkým tajomstvom podpália a ona bude stratená. Zostáva jediná možnosť: čakať. Jej sestra dvojča ju skôr či neskôr určite nájde.

Nakoniec postávanie pri kľúčovej dierke vzdala a po schodoch vyliezla späť do veže. Majitelia domu síce zadebnili okná, no mesačnému svitu sa sem predsa len podarilo preklízať. Portál, ktorým sa sem dostala, bol otvorený. Podsvetie, územie nočných môr, ležalo hneď za ním. Desaťročia prechádzala z jednej strany na druhú, z jedného sveta do druhého. Až doteraz, keď sa jej v tom ľudia spiaci o poschodie nižšie pokúšajú zabrániť. Nikdy by jej síce nenapadlo, že sa im to niekedy podarí, no musela uznať, že to akýmsi zázrakom dokázali a podstatne narušili jej veľký plán.

Jediný kus nábytku, ktorý vo veži zostal, bol veľký dubový písací stôl, zrejme príliš ťažký na to, aby ho zniesli dole schodmi. Vyliezla naň a schúlila sa do matného obdĺžnika, ktorý naň nakreslil mesiac. Znovu vzala do ruky list, ktorý jej tu nechali. Nijaké obyčajné dievča by v tej tme neprečítalo, čo je tam napísané, no ona obyčajným dievčaťom prestala byť veľmi dávno.

Vážená ICK,

sme strážcami portálu a vieme, že rovnako ako my, aj ty máš moc ním prechádzať. V tom, aby si pokračovala v návštevách Sveta prebudených, ti nemôžeme nijako zabrániť. Urobíme však všetko pre to, aby si sa nedostala ďalej než po dvere tejto miestnosti. Ak sa o to pokúsiš, podpálime vežu so všetkým, čo sa v nej nachádza. Portál bude zničený a ty svoju sestru nikdy viac neuvidíš.

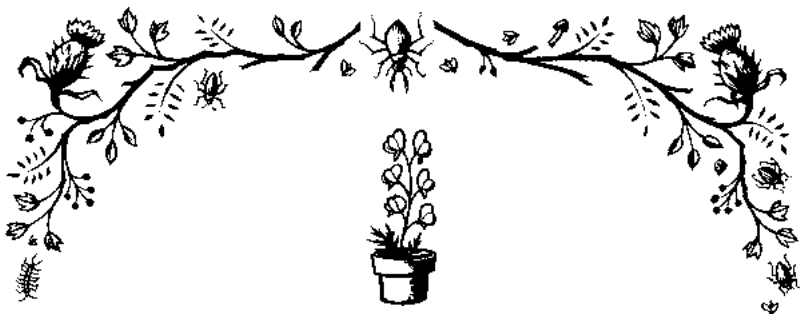
Dúfame, že sa strážcom Podsvetia podarí dolapiť vás a potrestať za hrozné zločiny, ktoré ste spolu spáchali. Dovtedy sa drž čo najďalej od našich snov.

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovci

Charlotte, Charlie a Jack Lairdovci. Opakovala si v hlave. Tie mená patrili dvom chlapcom a dievčaťu, ktoré vyrástlo. Zaujímavé, že ten list podpísali iba traja ľudia – hoci v dome bývajú štyria.

ICK si bola istá, že vie, čo to znamená, a v momente vycítila svoju príležitosť. Traja z ľudí spiacich o poschodie nižšie vedeli, že príde. No ten štvrtý očividne nič netuší.

~ PRVÁ KAPITOLA ~

CHLPATÉ POTVORY

Len kúsok od dverí pozamykaných na mnoho zámkov spal Charlie Laird a prehádzoval sa zo strany na stranu. Keď v ten večer zatváral oči, veľmi sa na návštevu Ríše snov tešil. Nakoniec sa však ocitol na úplne inom mieste.

Spočiatku netušil kde. Nič nevidel. Bola tam tma ako vo vreci.

„Len neprepadni panike!“ nakazoval sám sebe. „Nezabudni, že pokiaľ ide o neznáme svety, si svojím spôsobom profík!“

Natiahol pred seba ruku a prstami opatrne hrabol do tmy. Okrem závanu vetra na dlani necítil vôbec nič.

Spravil krok bosou nohou a vzápätí začul mľaskavé srќknutie, keď ju ťahal z vlhkého bahna. Je niekde vonku, aspoň tým si mohol byť istý. Urobil ešte zopár nemeselých krokov, zastal a zavetnil. Teplý vánok, ktorý sa mu obtrel o tvár, so sebou privial zápach hnoja. V duchu zaúpel a dúfal, že zdrojom toho pachu nie je to, čo mu ločká medzi prstami na nohách. Strach síce ovládol, no toto bolo totálne nechutné.

Charlie znovu zodvihol nohu. Nevedel sa dočkať, až sa pohne z miesta. Uprostred pohybu však náhle zamrzol. Zazdalo sa mu, že čosi začul. Bol to len nepatrný zvuk – akoby ktosi nablízku ticho zakašľal. Prudko sa otočil, zmysly nastražené, a keďže v hustej tme nič nevidel, pozorne načúval, odkiaľ zvuk vychádza. „Haló?“ zavolať do temnoty. „Je tu niekto?“

Nehybne a so zatajeným dychom vyčkával – a zároveň sa desil toho, akú odpoveď dostane. V diaľke zaburácal hrom. Zdvihol sa prudký vietor. Nielenže bol vonku, ale jeho smerom sa hnala búrka.

Prešlo nekonečných pár sekúnd, no nikto neodpovedal. Zato sa čosi nablízku *pohlo*. Začvachtalo blato a vyšplechla voda: čosi alebo ktosi vykročil do tmy. Charlie stál bez pohybu a načúval zvuku krokov. Tá

tajomná bytosť sa pohybovala pomaly, no s jasným cieľom. A kráčala priamo oproti Charliemu.

„Je to len nočná mora,“ pripomínal si Charlie v duchu a zároveň si jasne uvedomoval, že čosi také už poriadne dlho nepotreboval. Dávno sa naučil, ako to vo svete nočných môr funguje a ako nad nimi zvíťaziť. Tentoraz to však bolo čosi nové a neznáme. Čosi bolo úplne inak.

Tajomná bytosť bola tak blízko, že Charlie zreteľne rozpoznať jej pach: splachovací záchod upchatý starým prepoteným svetlom. V nohách mu vytrvalo mykalo a s každým ďalším pohybom bytosti, ktorá sa rýchlo približovala, v ňom rástla zúfalá túžba dať sa do behu. Vedel však, že utekať pred nočnou morou je tá najväčšia chyba, akú môže človek urobiť. Bez ohľadu na to, akí ste rýchli, nočná mora vás nakoniec vždy dobehne. A tak, hoci sa skutočne hrozne bál, nezostávalo mu nič iné, než zostať stáť na mieste a ďalej čakať.

„Kto si a čo odo mňa chceš?“ ozval sa nakoniec a dúfal, že jeho hlas znie omnoho odvážnejšie, než sa práve cítil.

Počul, ako to čosi pred ním rytmicky škrípe zubami a v mysli sa mu opreteký začali vynárať tisícky obrazov

toho, čo by to čosi mohlo prežívať. Vtom začul zvuk, pri ktorom zvyšok sveta ustrnul.

Z diaľky k nemu doľahli tóny piesne. Nežný ženský hlas spieval uspávanku – uspávanku, ktorú Charlie veľmi dobre poznal. Tú, ktorú mu kedysi spievala mama, keď bol ešte malý a ona nažive.

„Mami?“ vykrikol Charlie a srdce sa mu rozbúchalo. „Mami, si to ty? Si tam?“

Neznáma žena ďalej spievala, akoby ho vôbec nepočula.

„Je tu tma! Nevidím ťa!“ zakričal Charlie znovu. „Nájdeš ma? Pomôžeš mi?“

Namiesto odpovede sa spustil lejak. Pieseň zanikla v hukote vody a treskote hromov spolu s Charlieho nádejou – keď sa mu o telo obtrelo akési obrovské zviera. Vykrikol a zdesene zaspätkoval, potkol sa a pristál na zadku v kaluži vody.

Natiahol pred seba ruky v márnom pokuse o sebaobranu a ústa sa mu rozťahli do výkriku plného hrôzy. Nemohol ani len tušiť, čo s ním tá beštia urobí, keď sa nachádza v takom beznádejnom rozpoležení. Vtom oblohu rozčesol oslnivý blesk a Charlie uvidel, že tá príšera, ktorá sa k nemu na dosah priblížila, nie je ani ná-

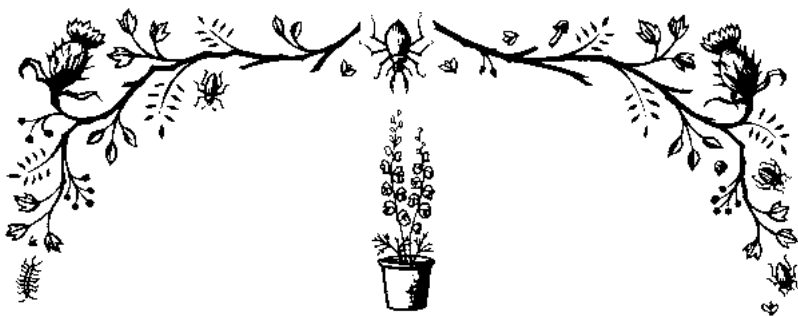

hodou sama. Bolo ich tam viac než desať. Dívali sa naňho zhora, pokojne prežúvali a nezúčastnene sledovali, ako sa plahočí v blate. Každá mala na výšku i na šírku vyše metra, srsť čiernu ako noc a planúce oči.

Boli to ovce, uvedomil si nakoniec Charlie. Čierne ovce, ako tie, o ktorých sa spievalo v uspávanke.

Charlie sa prudko posadil na posteli. Lapal po dychu a srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Prikrývku aj pyžamo mal mokré od potu. Takú nočnú moru ešte nezažil.

Len čo sa trochu upokojil a srdce mu začalo biť o čosi pomalšie, nadýchol sa a konečne si uvedomil, v čom to bolo tentoraz iné. Táto nočná mora totiž nebola *jeho*. Bol skalopevne presvedčený o tom, že sa pred chvíľou ocitol uprostred nočnej mory kohosi iného. A nech bol snívajúci ktokoľvek, jedno bolo nad slnko jasnejšie. Či to bola ona a či on, veľmi, ale naozaj veľmi sa bál.

~ DRUHÁ KAPITOLA ~

NOVÉ DIEVČA

Charlie cítil, ako mu oťaželi viečka. Dnes ráno precitol už o štvrtej a viac sa mu zaspáť nepodarilo. Nikdy predtým ho ovce nijako zvlášť nezaujímali, no zrazu ich nevedel pustiť z hlavy. Prešlo odvtedy už osem hodín. Bolo takmer poludnie a práve plnil najdôležitejšiu špionážnu úlohu, akou bol za svoj dvanásťročný život poverený. A nedokázal myslieť na nič iné než na tie hrozné, zapáchajúce ovce.

Nazrel do medzery medzi knihami na polici pred sebou, ktorú si čo najnenápadnejšie nachystal. Dievča, ktoré sledoval, bolo stále tam. A hoci okupovalo počítač

v školskej knižnici už takmer hodinu, nikto sa mu neodvážil nič povedať. Keď ho Charlie zbadal vchádzať, srdce sa mu divoko rozbúchalo. Nevedel si ani len predstaviť, čo taký zloduch ako India Kessogová môže hľadať na internete. Výpredaj výbušnín? Kde sa dajú zohnať ľudozrútske potkany? Ktorý z jedov by sa dal primiešať do kečupu v školskej jedálni tak, aby na to nikto neprišiel? Nakoniec sa ukázalo, že po ničom nepátra. Dobrých dvadsať minút jej trvalo, kým prišla na to, čo s myšou, a keď sa jej to nakoniec podarilo, pustila sa do pozerania kreslených filmov. Tých najobyčajnejších, na ktorých by sa okrem nej uchechtával hádam len škôlkar.

Zazvonilo na hodinu. Čudné dievča vstalo a uhladilo si starosvetské šaty, ktoré malo na sebe. Tmavomodrá zástera a snehobiela naškrobená blúzka s červenou kravatou pripomínali školskú uniformu.

Keď so škripotom zasunula pod stôl stoličku, z ktorej vstala, nikto ani nedýchal. Zavládlo mŕtve ticho, ktoré napriek tomu, že boli v knižnici, pôsobilo akosi neprirodzene. Ostatné decká mlčali ako zarezané. Zhyponotizovane civeli na dievča. Nie azda pre to, aby mu dali najavo, že to, čo má na sebe, už dávno vyšlo z módy. Vytriešťali naň oči v posvätnej hrôze. Každé

z nich totiž Indiu Kessogovú dôverne poznalo. Hoci nie z chodieb základnej školy v Cypress Creeku.

Dievča si nič nevšimlo, alebo ho to vôbec nezaujímalo. Len čo začulo zvonenie, pozbieralo si svoje veci a ľahkým krokom vykročilo k dverám. Ostatní ostražito zostali na svojich miestach, len Charlie sa opatrne vydal za ním.

India kráčala školskou chodbou a zvedavo otáčala hlavu, akoby nechcela riskovať, že jej unikne nejaký detail. Zvedavo zastala pred automatom, kde sa dala za dolár kúpiť fľaša minerálky, a rozosmiala sa. O pár krokov ďalej vytrhla ktorémusi prváčikovi z ruky fialový kódový zámok a so záujmom ho študovala ako prírodný úkaz. Zbiera informácie, uzavrel pre seba Charlie. Keby len vedel, čo s nimi zamýšľa urobiť, vzdychol si v duchu.

Decká pred ňou zdesene ustupovali a kamkoľvek sa pohla, tlačili sa k stenám. Alebo čo najskôr šibli do najbližšej triedy a rýchlo za sebou zatvorili dvere. Jeden siedmak sa dokonca zavrel do šatňovej skrinky, keď nevidel inú možnosť úniku. Ani trochu sa svojim spolužiakom nečudoval. Po chodbách ich školy sa totiž pokojne prechádzala ich najhoršia nočná mora.

Charlie si rýchlo čupol za upratovací vozík, keď India nečakane zastala, aby pozorne preskúmala digitálne hodiny na stene pri zborovni, ktoré práve ukazovali poludnie. Nemohol uveriť, že od začiatku školského roka, v ktorom nastúpil do ôsmej triedy, ubehli ešte len štyri hodiny. Už teraz mu to pripadalo ako nekonečno.

Škoda, pomyslel si zronene Charlie, lebo okrem toho, že sa poriadne nevyspal, bolo všetko super. Charlotte, Charlieho nevlastná mama, im pripravila na raňajky jeho obľúbené palacinky. Úplne normálne palacinky, dozlatista opečené a sladké, bez jedinej stopy po ružičkovom keli. A Charlieho mladší brat Jack zistil, že definitívne vyrástol zo svojho obľúbeného kostýmu kapitána Ameriku a už sa doň nezmestí – vďaka čomu šiel do školy v úplne normálnom oblečení, ako úplne normálny chalan. A po ceste do školy im otec v aute rozprával zábavné príhody zo svojich školských čias a všetci traja sa na nich smiali, až sa za bruchá chytali. Najsmiešnejšia bola tá, ako sa Andrew Laird v prvý deň ôsmej triedy rovno pred najkrajším dievčaťom školy zohol, aby sa napil z vodovodného kohútika, a praskli mu pri tom gate.

Ešte aj keď si v to ráno Charlie sadal do lavice, veril, že v živote nemal lepšiu náladu. V jednej chvíli sa

však všetko náhle obrátilo. Z prednej lavice totiž začul sladký dievčenský hlások s britským prízvukom, ktorým sa predstavila ich nová spolužiačka. Povedala, že sa volá India Kessogová, hoci na tom zamak nezáležalo. Pre Charlieho to dievča bolo a navždy zostane INK.

India Nell Kessogová (INK) a jej sestra Isabel Cordelia Kessogová (ICK) vyzerali na prvý pohľad ako úplne normálne dvanásťročné dvojčatá. Vďaka čier- nobielej fotografii sestier z roku 1939 Charlie vedel, že sa už dobrých osemdesiat rokov nemenia. Ako- by sa pre ne zastavil čas a ony prestali starnúť. Netu- šil síce, akým zázrakom sa im to podarilo, no nejas- ne šípil, že s tým nejako súvisí tajomný maják, ktorý sa na takmer celé storočie stal ich domovom. Kamen- ná stavba na pustom, vetrom ošľahanom skalisku pri pobreží v kraji Maine ukrývala veľké tajomstvo. Rov- nako ako fialový dom, v ktorom teraz Charlie s bra- tom bývali, aj v majáku existoval priechod do Podsve- tia obývaného nočnými morami.

Charlie dlho veril, že on, jeho brat Jack a ich ne- vlastná mama Charlotte sú jediní ľudia, ktorí dokážu

voľne prechádzať medzi Svetom prebudených a Podsvetím. Až kým nezistil, že ICK a INK to robievajú už celé desaťročia. Zrejme sa to začalo, keď boli ešte malé, no čas, ktorý strávili v Podsvetí, ich očividne navždy poznačil. Len čo prestali rásť, pustili sa do spriadenia diabolských plánov na zničenie ľudstva, a minulé leto sa im ich takmer podarilo uskutočniť. Spojili sa s odpornými škratoškretmi, ktorých vykázali ešte aj z Podsvetia, a s ich pomocou pašovali do Sveta prebudených *Sladký spánok*, kvapky, ktoré spôsobovali, že ľudia prestali snívať a zmenili sa na zombie pripomínajúcich Neprebudených.

Dosiaľ sa nikomu nepodarilo prísť na to, prečo si ICK a INK na spustenie svojho diabolského plánu vybrali práve Orville Falls, malé mestečko uprostred hôr neďaleko Cypress Creeku. A len čo sa im podarilo jeho obyvateľov premeniť na slintajúce a potácajúce sa živé mŕtvoly, obrátili svoju pozornosť aj tam. Prenikli do nočných môr Charlieho spolužiakov a susedov, a keď všetkých vydesili do takej miery, že sa báli čo i len zatvoriť oči, prostredníctvom škratošketov si na hlavnom námestí otvorili obchodík so *Sladkým spánkom* a ľudí presvedčili, že ten ich nočných môr navždy zbaví.

Nebola to klamlivá reklama. Kvapky naozaj účinkovali. No spôsobovali omnoho viac než stratu dešivých snov – bránili ľuďom snívať. A preto sa začali diať hrozné veci. Podsvetie, ktoré ľudia prestali navštevovať, postupne schátralo a prepadalo do obrovskej bezodnej diery – kým Ríši snov hrozilo, že ju pohltí gigantický mrak Ničoty.

Keby predaj *Sladkého spánku* pokračoval, zmizli by naraz tri svety. Tejto katastrofe Charlie a jeho priatelia našťastie dokázali zabrániť, no ICK a INK sa im dolapiť nepodarilo. Vedeli len, že následkom požiaru, v ktorom ľahol popolom ich domovský maják, uviazli obe sestry každá na opačnej strane portálu. ICK zostala v Podsvetí, no INK akoby sa bola pod zem prepadla. Zmizla im niekde vo Svete prebudených.

Charliemu bolo jasné, že ju skôr či neskôr budú musieť nájsť. A teraz pochopil, že nepotrebujú ďalej hľadať. To zlodušské dievčisko, ktorému sa takmer podarilo spôsobiť záhubu troch svetov, im nakráčalo takpovediac rovno do náruče.

Späť v škole sa INK dala znovu do pohybu. Charlie čo najtichšie vyliezol spoza upratovacieho vozíka. Naposle-

dy zazvonilo a chodba sa začínala vyprázdňovať. Charlie mal na rozvrhu obednú prestávku, takže sa nikam neponáhľal. A ani mu nenapadlo stratiť z očí Indiu Kesogovú. Sledoval ju už celé hodiny, aby zistil, čo zamýšľala, a nech sa pohla kamkoľvek, bol jej neustále v päťách.

Vtom sa nablízku otvorili a zabuchli dvere, a INK sa kamsi vyparila. Charlie zarazene zastal. Šiel by za INK kamkoľvek... s výnimkou dievčenských záchodov. Hodil zúrivý pohľad na symbol dievčaťa v sukni na dverách a najradšej by do nich kopol. Má sa na všetko vykašľať a vbehnúť tam za ňou? Zaiste niečo chystá. Ale čo ak tam bude ešte niekto? Nejaké iné, nič netušiace dievča, ktoré... nuž, ktoré je tam preto, prečo dievčatá zvyčajne na dievčenské záchody chodievajú? Za posledný rok Charlie videl a zažil mnoho hrôzostrašných aj neobyčajných vecí, no nepochyboval o tom, že sú stále na svete také, z ktorých by sa možno už nikdy nespamätal. Opatrne sa pozrel naľavo a napravo. Nič. Vyzeralo to, že na chodbe okrem neho nikto nie je. Natiahol pred seba ruku, no len čo poodchýlil dvere, ozval sa spoza nich desivý jakot. Nie však taký, aký by dokázali vydať ľudské hlasivky. Toto bol jakot vydeseného zvieraťa.

Charlie sa inštinktívne odtiahol práve včas, keď sa dvere rozleteli dokorán a vytrielil spoza nich chalan. Charlie okamžite spoznal Ollieho Tobiasa. Ako vždy, aj teraz mal vlasy dokonale učesané, s cestičkou uprostred, na krku vzorovaného motýlika a nohavice na traky. Jeho tvár však mala farbu inteligentnej plastelíny a šaty i dlane mal zafŕkané čímsi, čo vyzeralo ako krv.

„Ollie!“ vydesene zalapal po dychu Charlie.

„Charlie!“ Ollie ho zdrapil obomi rukami za košeľu a držal sa ho ako kliešť. „Videl som ju! Na vlastné oči som ju videl! Tú babu z nočných mŕ! Je tu, Charlie! Ona je tu!“

Ollie Tobias totiž patril medzi prvých obyvateľov Cypress Creeku, koho ICK a INK začali v snoch navštevovať a desiť. Aj on užíval kvapky na sladký spánok, aby sa ich zbavil, no nemali naňho nijaký účinok. Bol voči *Sladkému spánku* totálne imúnny a ako sa ukázalo, práve to pomohlo Charliemu vymyslieť, ako s tými diabolskými kvapkami zatočiť. Keď sa mu totiž podarilo prísť na to, čo Ollieho pred účinkami kvapiiek chráni, spolu s kamarátmi vyrobili protilátku a obeť ICK a INK nakoniec zachránili.

Charlie sa štítivo vymanil z Ollieho zovretia a pozorne sa zadíval na jeho zranenia. „Viem. Sám som ju videl. Čo ti to urobila?“ Bolo mu síce jasné, že INK predstavuje vážne nebezpečenstvo, ale ani vo sne by mu nenapadlo, že by mohla na niekoho priamo zaútočiť.

„Čože?“ zmätene potriasol Ollie hlavou a ešte stále lapal po dychu. Až potom si všimol, že Charlie upiera vydesený pohľad na červené škvrny na jeho rukách a šatách, a potmehúdsky sa zaškeril. „Toto? To je len lak na nechty.“

„Lak na nechty?“ nechápavo zopakoval Charlie.

„Hej.“ Ollie hodil hlavou smerom k dievčenským záchodom. „Povedal som si, že im to tam trochu vylepším.“

Na zlomok sekundy Charlieho premohla zvedavosť a bol by dal neviemčo za to, aby to Ollieho vylepšenie videl na vlastné oči. A to nielen preto, lebo Ollie bol všeobecne známy svojimi darebáctvami, ale aj preto, že mal vycibrený vkus a neobyčajný dizajnerský talent. Na stretnutie s Ollieho umeleckým dielom im však v tejto chvíli nezostával čas. Charlie schmatol kamaráta za ruku a vtiahol ho do prázdneho labáku oproti záchodom. Nejaká záloha mu zaiste príde vhod.

„Požičaj mi mobil,“ vybafol na Ollieho.

„Akoby si nevedel, že v škole máme mobily zakázané,“ odvetil Ollie a na tvári sa mu nepohol jediný sval. Na niekoho, kto sa ešte pred niekoľkými minútami takmer docikal od hrôzy, sa mu nezvyčajne rýchlo podarilo znovu nadobudnúť duchaprítomnosť a zvyčajný zmysel pre humor.

Charlie k nemu bez zaváhania natiahol dľaň.

„Chceš smartfón alebo jednorazový?“ odovzdane vzdychol Ollie.

„To je aký, jednorazový?“ spýtal sa Charlie.

„Páni!“ zagúľal očami Ollie. „A to si hovoríš ôsmak?“ pokrútil hlavou a vtisol mu do dlane smartfón.

Charlie rýchlo vytočil desaťmiestne číslo.

„Voláš Paige Bretterovej?“ uškŕňal sa Ollie. „Že sa vôbec pýtam. Jasné, že voláš jej. Kto iný by mal pri sebe mobil? Ona to má dovolené kvôli mame, však? Keby sa zasa necítila dobre. A pozrime sa – dokonca vieš jej číslo naspamäť! To už nikto nerobieva. Ak len toho druhého... nemiluje!“

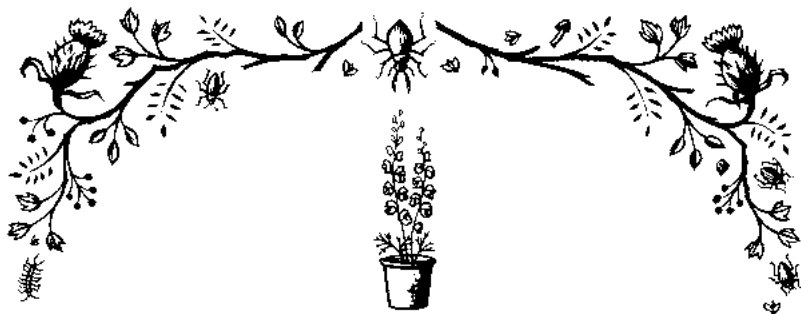
Charlieho si kvôli Paige doberali všetci, takže bol na to zvyknutý, no aj tak ho to otravovalo. „S Paige sa poznáme od škôlky, ak by si nevedel,“ vyštekol nahnevane.

„Nie je to milé? Stavím sa, že vaše vnúčatá budú ten príbeh zbožňovať!“ chechtal sa Ollie ďalej.

„Sklapni Ollie, ak sa, pravda, nechceš zažiť na dievčenských záchodoch so svojou novou kamarátkou. Stavím sa, že ocení tvoj zmysel pre humor. Možno spolu nakoniec strávite príjemné chvíle, čo?“ odbil ho Charlie, no rýchle sa kamošovi otočil chrbtom, aby neriskoval, že uvidí, ako mu horí tvár.

Paige zodvihla hneď po prvom zazvonení a znepokojene šepkala. „Charlie! Kde trčíš, preboha? Sedíme v jedálni a nevieme sa ťa dočkať. Nikde sme ťa nevedeli nájsť! Už si videl tú novú babu?“

„Zavrela sa na dievčenských záchodoch na prvom poschodí,“ vysvetľoval rýchlo Charlie. „Zožeň Alfieho s Roccom. Stretneme sa tam. Potrebujeme sa s ňou poriadne pozhovárať.“

~ TRETIA KAPITOLA ~

NEPOLAPITEĽNÁ INK

Len čo sa Charlieho priatelia vynorili spoza rohu, s úľavou si vydýchol. Cítil sa zrazu omnoho istejšie a strach ho v okamihu opustil. Rocco Marquez, hviezda školského atletického neba a druhý najvyšší chalan spomedzi ôsmakov, bol o dobrých tridsať centimetrov vyšší než krehká blondínka Paige Bretterová, ktorej veľké srdce a kúzlo osobnosti boli omnoho dôležitejšie než jej podpriemerná výška. Alfie Bluenthal mal na sebe ďalšie zo svojich mega nerdovských tričiek s obrázkom komiksovej postavičky pripomínajúcej diamant, s bolestne skrútenými črtami tváre a nápisom

SOM POD TLAKOM. A hoci fyzickými kvalitami v ich skupine nijako nevynikal, vďaka svojmu úžasnému mozgu si vždy poradil aj s tými najväčšími prekážkami.

Alfie, Paige a Rocco boli Charlieho najlepší priatelia už od škôlky. Inteligentní, odvážni a vynaliezaví – presne takí, akých človek potrebuje mať po svojom boku vždy, keď sa ocitne v nejakej šlamastike. A o tie nebola v poslednom čase v Cypress Creeku vôbec núdza.

„Tu sme. Aký máš plán?“ spýtala sa Paige a zapukala hánkami.

„INK je stále na dievčenských záchodoch,“ hlásil Charlie a mykol hlavou tým smerom. „Ideme tam.“

Alfie vytreštil oči. „Tam dnu?“ zahabkal zarazene.

„Sú to obyčajné záchody, Bluenthal,“ odfrkla Paige. „Ako tie vaše, akurát omnoho čistejšie.“

„A tiež krajšie,“ dodal Ollie ukazujúc červené škvrny od laku na nechty na svojom oblečení. „Sám som sa o to postaral!“

Rocco kamarátsky plesol Ollieho po chrbte. Ako jediný z nich nejavil najmenšie známky rozpakov či rozrušenia. „Šanca vidieť najnovší Ollieho výtvor a pokecať si s majiteľkou brilantnej zločineckej mysle? Tuším sú dnes na dievčenských záchodoch Vianoce! Na čo

teda, dofrasa, ešte čakáme?“ Len čo smelo vykročil a rozhodne rozrazil dvere, Paige ho bez zaváhania nasledovala. Alfie zaúpel, no po chvíli sa aj on zdráhavo pustil za nimi.

„Zostaň tu a stráž dvere,“ prikazoval Charlie Olliemu. „A nikoho sem nepúšťaj.“

„Jasné, ale čo tie druhé?“ spýtal sa Ollie.

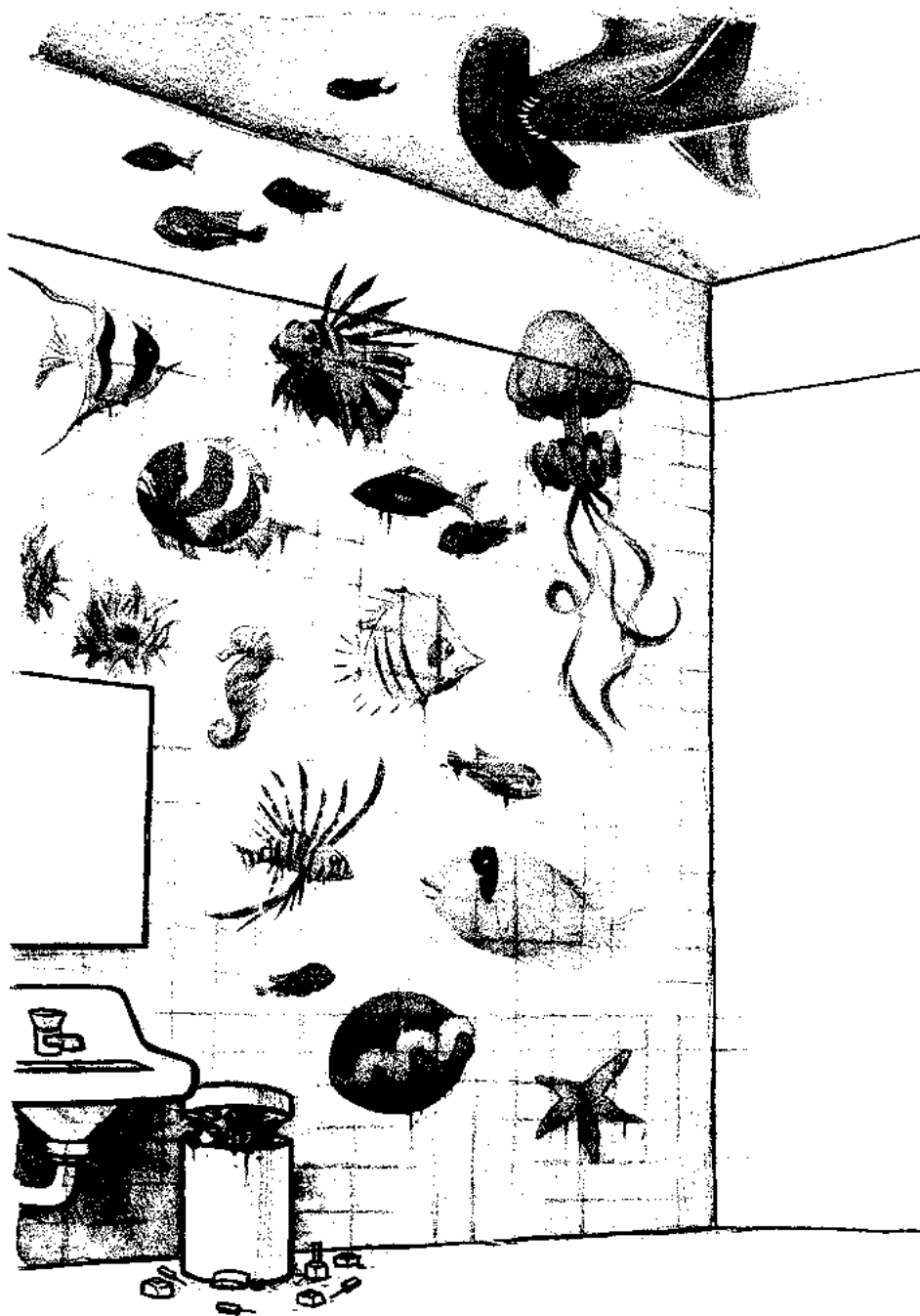
„Druhé čo?“ nechápavo sa zamračil Charlie.

„Druhé dvere. Čo si nikdy nebol na dievčenských záchodoch? Sú tam ešte jedny, na opačnej strane.“

„Čože?“ zavyl Charlie zúfalo. Takže kým on tu stepuje pred dverami, mohla INK dávno odísť tými druhými? „Jasné, že som na dievčenských záchodoch nikdy nebol. Čo by som tam robil?“

V tej chvíli sa z dverí vystrčila Roccova hlava, aby potvrdila Charlieho najhoršie obavy. „Ak tá tvoja INK nie je neviditeľná, potom tu určite nie je. Nie je tu totiž vôbec nikto. Mimochodom, skvelá práca, Ollie. Pripomína mi to našu poslednú rodinnú dovolenku v Mexiku, keď sme sa každý deň ponárali medzi koralami...“

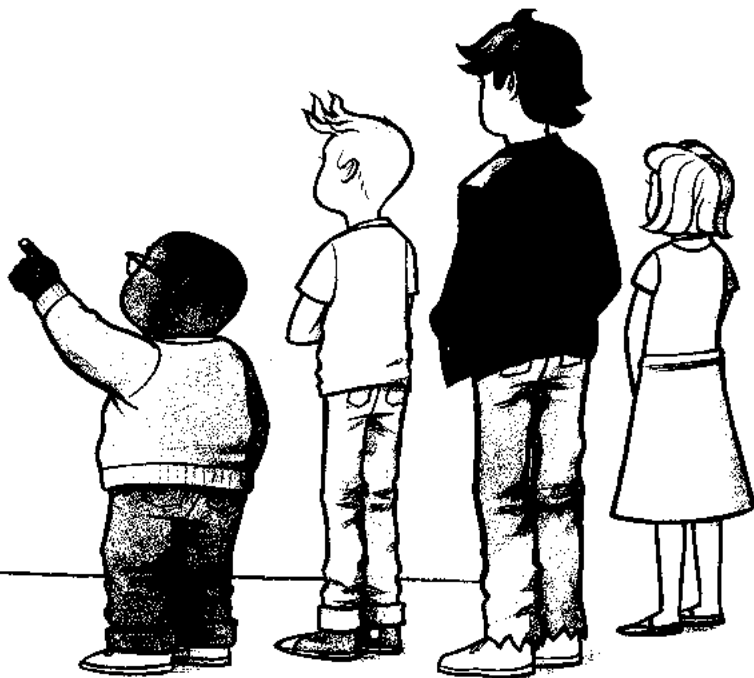
„Tieto v Mexiku nenájdeš ani náhodou,“ ozval sa spoza Roccovho chrbta Alfie a jeho hlas sa duto odrážal

od keramických obkladačiek. „Vyskytujú sa iba na jednom mieste na zemi a tým je Veľká koralová bariéra pri austrálskom pobreží.“ Alfie prepchal hlavu von popod Roccovu pazuchu. „Musím však uznať, že toho krídlavca si namaľoval vsukutku brilantne!“

„O čom to všetci vlastne....“ chystal sa opýtať Charlie, no nakoniec si to rozmyslel a popri chalanoch sa pretisol do priestoru dievčenských záchodov tiež, aby sa presvedčil na vlastné oči. „Páni!“ zvýskol a na chvíľu úplne zabudol, čo tam vlastne hľadá.

Modré obkladačky na stenách sa zmenili na podmorský svet plný všakovakých živočíchov. V húfoch

tu plávali pestrofarebné rybičky a na strope sa hrozivo črtala silueta žraloka kladivohlavého, ktorému z papule trčali dve ľudské nohy v potápačských plutvách. Zásobník na papierové ručníky zdobili sasanky a jednu toaletnú misu objímala chápadlami obrovská chobotnica.

Smetný kôš bol plný fľaštičiek od lakov na nechty a vo vzduchu voňal acetón.

„Pozoruhodné,“ uznanlivo pokyvoval hlavou Alfie. „Zvlášť keď si človek uvedomí, že na to Ollie použil kolekciu lakov na nechty svojej mamy. Medzi nami, máte to tu omnoho krajšie než my na chlapčenských, Paige. Dokonca je tu aj toaletný papier a ani na jednej kabínke nechýbajú dvere!“

„Jasné, jasné,“ otrávene zagúľala očami Paige. „Tunajšie princezné sú neuveriteľne čistotné. Teda až na tú jednu, ktorá síce možno ani nie je človek, zato má nepochybne vražedné sklony. Čo s ňou vlastne urobíme? Máte nejaký plán?“

„Pravdupovediac, vôbec netuším,“ priznal Charlie. Sklopil veko jednej záchodovej misy a posadil sa naň. Lámal si tým hlavu celé ráno, no na nič použiteľné zatiaľ neprišiel.

„Aj tak nechápem, prečo prišla práve sem. Keď podpálila maják, mohla odísť kamkoľvek. Nikdy by sme ju neboli našli. Prečo prišla práve do Cypress Creeku, kde ju zo svojich nočných môr pozná každé jedno decko?“

Charlie sa zarazene zadíval priateľom do tváří. Fakt netušia prečo? Možno naozaj nič nechápu. Veď ani jeden z nich nemá súrodenca. „Prišla sem, lebo v našom dome sa nachádza priechod do Podsvetia,“ pripomenul im. „Má tam na druhej strane sestru.“ Hoci Charlie sestru nemal, mal brata. A napriek tomu, že Jack mu šiel občas poriadne na nervy, ani on by nikdy nedopustil, aby zostal v nejakom inom svete, než je ten jeho.

Odzrazu ktosi prudko rozrazil dvere a tie s rachotom vrazili do steny. Všetci sa strhli a Charlie okamžite vyskočil zo svojho provizórneho záchodového sedadla. Na dievčenské záchody vošla akási žienka. Nebola vysoká – sotva trochu vyššia od Charlieho. Nahladko učesané čierne vlasy mala zastrihnuté pod ušami, ofina sa končila v prísnej linke tesne nad obočím. Na sebe mala priliehavé čierne šaty, na nohách čierne lodičky na vysokých podpätkoch, pery natreté krvavočerveným

rúžom. Slečna Abbotová bola Charlieho nová triedna – a najnovší prírastok učiteľského zboru cypresskej základky. Učila Charlieho prírodovedu a najnovšie zastupovala aj na dejepise, keďže si ich dejepisár pri nešťastnej zrážke s longbordom zlomil kľúčnu kosť.

Do Cypress Creeku sa presťahovala niekedy v polovici augusta priamo z New Yorku – a ihneď sa stala obľúbeným objektom susedských klebiet. Všetci vedeli, že sa nastahovala do polorozpadnutého starého domu uprostred lesa na okraji mestečka a s nikým sa nedáva do reči, čo podozrievavosť obyvateľov ešte znásobovalo. Pretriasali na nej úplne všetko: čierne oblečenie, nezvyčajne bledú pokožku, aj záľubu v krvavočervenom rúži na pery. Niektorí dokonca trvali na tom, že slečna Abbotová ukrýva nejaké hrozné tajomstvo, hoci nikto ani len netušil, čo by to tak mohlo byť. A reputáciu miestnej čudáčky zabetónovala tým, že svojim žiakom hneď v prvý deň školy ukázala súkromnú zbierku zvieracích mozgov. Aj Charliemu, napriek tomu, že sa už stretol s nočnými morami všakovakého druhu, slečna Abbotová naháňala hrôzu. Bola síce malá aj celkom pekná – no čosi mu na nej nese-delo.

Podopierala dievčatko, ktorému akoby nohy vypovedali poslušnosť a oči mu nesústredene behali po okolí. „Bude to v poriadku, neboj sa,“ upokojovala ho slečna Abbotová. „Riaditeľka už volá tvojim rodičom, aby si po teba prišli. Trochu si opláchneš tvár a hneď sa budeš cítiť lepšie.“

Paige pohotovo zamierila k umývadlu a otočila kohútikom. „To je Ellie Hopkinsová? Čo sa jej stalo?“ spýtala sa znepokojene.

„Náhla nevoľnosť,“ odpovedala slečna Abbotová. „Ale všetko bude...“ slová jej zamreli na perách, keď si všimla Ollieho umelecký výtvar a uvedomila si, že sú na dievčenských záchodoch chalani. „To ste spravili vy?“

Charlie vzdychol. Už len to im chýba, aby ich v prvý deň školy obvinili z vandalizmu.

„Nie, slečna, nespravili,“ Alfiemu sa zatriasol hlas. Dvojka zo správania by mu pokazila jeho inak výnimočný prospech. „Prisahám, že s týmto tu nemáme vôbec nič spoločné!“

„Škoda. Keby som vedela, kto to urobil, poprosila by som ho, aby mi vymaľoval kúpeľňu. To decko má výnimočný talent,“ nadšene dodala slečna Abbotová

a znovu obrátila pozornosť k dievčaťu. „Mohli by ste ju, prosím, podprieť, kým navlhčím ručník?“

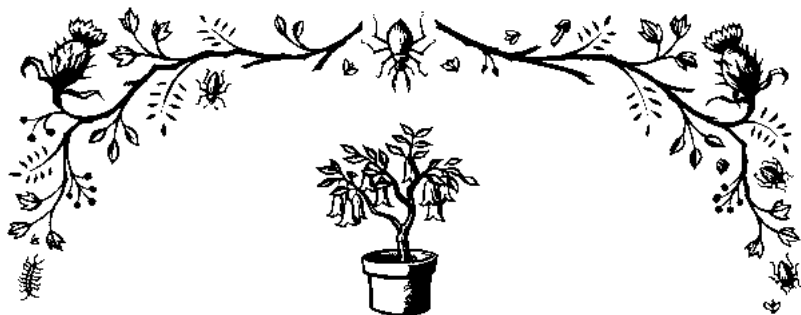
Alfie s Paige ochotne podporeli dievčatko z oboch strán. „Môžeme aj my s Charliem nejako pomôcť?“ spýtal sa Rocco, ktorý sa ako pomocná ruka zrejme narodil.

„Zaiste, ďakujem. Najviac by mi pomohlo, keby ste okamžite opustili dievčenské záchody. A zašli do jedálne a priniesli odtiaľ Eline veci. Teda ak by vás to neobťažovalo. Takmer skolabovala, keď si brala príbor.“

„Skolabovala?“ prekvapene zopakoval Charlie a po chrbte mu prebehli zimomriavky.

Ellie otvorila ústa. Štyri slová, ktoré jej z nich unikli, boli sotva počuteľným šepotom, no Charlie ich zachytil. „Videla som to dievča,“ povedala.

Charlie štuchol Rocca laktom. „Ideme,“ zavelil.

~ ŠTVRTÁ KAPITOLA ~

SL'UB

Vyzerá tak...“ Rocco zarazene hľadal správne slová. „Démonicky? Vražedne? Krvilačne?“ Charlie mu ochotne ponúkal tie najočividnejšie možnosti.

„Bezbranne,“ vzdychol nakoniec Rocco. Charlie začul v jeho hlase súcitný tón a vedel, že je zle. Hoci bol Rocco takmer najvyšší z triedy, pod jeho siláckym zovňajškom sa skrývalo to najcitlivejšie a najmäkšie srdce na svete.

No pokiaľ išlo o INK, Charlie musel dať priateľovi za pravdu. Sedela sama za stolom uprostred školskej jedálne a nielenže s ňou nikto nesedel, ale nik sa neodvážil sedieť

ani v jej bezprostrednej blízkosti. Ostatné decká si od nej držali odstup a tislí sa na okrajoch jedálne, kde si medzi sebou vzrušene šepkali. Charlie vedel, aký je to pocit, byť takýto osamelý. A tiež to, že to nie je ani trochu príjemné.

INK skúmala objekty na plastovej táčni pred sebou ako vedec pitvajúci mimoriadne nechutný živočíšny druh. Napichla na vidličku kuraciu nugetu a privoňala k nej, aby ju vzápätí s výrazom odporu na tvári vrátila späť na tanier.

„Zdá sa, že čuch má v poriadku,“ podotkol Charlie. „Stačí jedno privoňanie a človeku je hneď jasné, že tie nugety kura ani nevideli.“

„Zato zemiakové krokety jej tuším chutia,“ usmial sa Rocco, keď zbadal, ako si jednu z nich vložila do úst. Zatvárila sa prekvapene a vzápätí sa uznanlivo usmiala. Hneď si napichla na vidličku ďalšiu. „Čo ja viem, možno ani nie je až taká hrozná.“

„Krokety má rád každý,“ odpovedal Charlie. „Navyše sú to jediné, čo v tejto jedálni chutí ako ozajstné jedlo. Nezabúdaj, že tu nie sme na to, aby sme skúmali, čo jej chutí. Musíme sa s ňou pohovárať.“

„Uhm,“ zamumlal Rocco. „Ako vidím, nie sme jediní, komu čosi také napadlo.“

Pomedzi ostatných sa pretískalo akési decko a šinulo si to rovno do prázdneho stredu jedálne. „S dovolením? Pustili by ste ma, prosím? Prosím!“ Charlie zaškrípal zubami. Tvár toho krpca síce nevidel, no jeho hlas poznal nanajvýš dôverne.

O chvíľu sa spomedzi davu ostatných deciek vymotal jeho deväťročný bráško a na stôl, za ktorým sedela INK, položil svoj plastový obedár s obrázkom kapitána Ameriku. Všetko stíchlo. Charlie s Roccom zastali pri dverách a zreteľne počuli, ako sa Jack pýta: „Môžem si prisadnúť?“

INK k nemu zodvihla oči. Kútikmi úst jej myklo, akoby sa pokúsila o úsmev, no dávno zabudla, ako sa to robí. „Ahoj, Jack,“ povedala svojím elegantným prízvukom. „Dúfala som, že ťa tu stretnem.“

Jack sa nadšene rozžiaril, akoby ju rád videl. „Ahoj, Indi,“ usmial sa od ucha k uchu.

Charlie takmer zabudol, že sa tí dvaja poznajú. Stretli sa túto jar, keď Jack tajne podnikol niekoľko desiatok výprav do Podsvetia, zatiaľ čo oni dvaja s Charlotte nič netušiac spali. Neskôr mu Jack prezradil, že sa s ňou spriatelil, lebo sa mu zdalo, že je hrozne osamelá. Charlie si skôr myslel, že ich stretnutie bolo od

začiatku súčasťou diabolského plánu zločineckých dvojčiat. Dôvod, prečo by ich temné mysle hľadali zámenku na to, aby sa dávali do reči s deväťročným chalanom, bol jasný. Aby od neho vyťahli čo najviac informácií o Lairdovcoch, fialovom dome a mestečku Cypress Creek, v ktorom stál.

Jack otvoril obedár a vybral z neho sendvič. „Ty si sa narodila v Anglicku, však? Už si ochutnala arašidové maslo s marmeládou? Alebo džemom, ak si na čosi také potrpíš? Je to americká pochúťka – skoro ako zemiakové krokety. Moja macocha to robí najlepšie na svete! Vďaka tej úžasnej marmeláde z lesných plodov, ktoré v lete nazbierala.“ Podal dievčaťu na druhej strane stola polovičku svojho sendviča a ono ju prijalo.

Čo ten Jack stvára? soptil Charlie. Nie je ani taký malý, ani taký hlúpy, aby nechápal, o čo tu ide. Chce sa dať zabiť? Nikto netuší, čoho je INK schopná, ak ju niekto našťve. Čo ak arašidové maslo neznáša? Charlie vyrazil vpred, rozhodnutý svojho malého brata zachrániť.

Rocco mu položil ruku na plece, aby ho zastavil. „Nerob to, Charlie,“ šepol. „Jack to má očividne pod kontrolou.“

Znovu v ňom vzbĺkla súrodenecká žiarlivosť, no ovládol sa, a o chvíľu po nej nebolo ani stopy. Jeho malý brat to s ľuďmi jednoducho vedel – a nielen s ľuďmi, ale aj so zlobrami, gorgonmi a najdúchmi – tak, ako by to Charlie nikdy nedokázal. Jack si totiž dokázal omotať okolo prsta kohokoľvek a čokoľvek. Nesedel s INK za stolom ani minútu a už mu doslova jedla z ruky.

„Budeš sem chodiť do školy?“ počul, ako sa Jack pýta.

INK prikývla. Očividne by bola rada niečo dodala, no ústa mala zalepené arašidovým maslom a pár minút jej trvalo, kým konečne prehltla. „Moju starú školu v Londýne zničila bomba. Dávno som si hľadala nejakú novú.“

Charliemu sa zatočila hlava. Chce tým azda INK naznačiť, že rovnaký osud pripravila aj pre cypresskú základku?

„Bomba?“ zvedavo prehodil Jack, akoby sa nechumelilo. Je fakt dobrý, pripustil Charlie, aj keď nerád.

„Áno, bomba,“ prikývla INK. „Rozmetala to tam na franforce!“

„Páni!“ zahvzdal Jack. „To muselo byť hrozné!“

„Ani nie. Stalo sa to v noci,“ vysvetľovala INK a znovu si odhryzla zo sendviča. „Nikto tam vtedy nebol.“

„Ešteže tak,“ usmial sa Jack a utrel si z čela imaginárny pot. „Nuž, vitaj na cypressej základnej škole! Som rád, že ťa tu vidím, aj keď sa musím priznať, že ma to prekvapilo. Myslel som, že budeš chcieť chodiť do Orville Falls.“

INK sa zarazila a prestala žuť. Uprene sa na Jacka zadávala. „Prečo si si to myslel?“

Jacka jej otázka ani na chvíľu nevyviedla z rovnováhy. „Na kraji Orville Falls stojí Kessogov hrad. A keďže sa voláš Kessogová, napadlo mi, či s tým chlapíkom, ktorý ho dal postaviť, nie ste rodina. Vzdialený bratanec, alebo tak...“

„Bol to môj strýko,“ INK sklopila oči. „Ale na to hrôzostrašné miesto sa nikdy nevrátim. V živote som nestretla desivejších ľudí než tam.“

Tón jej hlasu jednoznačne naznačoval, že ani o strýkovi, ani o Orville Falls sa viac nemieni baviť. „Zaujímavé,“ prehodil Charlie a zrazu ľutoval, že pri sebe nemá papier a pero, aby si mohol robiť poznámky. Jeho brat spolu s INK zamyslene prežúvali sendvič s arašidovým maslom a džemom, a Jack očividne zva-

žoval, na čo sa spýta ďalej. V tej chvíli sa medzi dečkami stojacimi pri stenách jedálne prevalila nová vlna vzrušeného šepotu.

„Páni!“ zaúpel Rocco. „Až teraz to začne byť zaujímavé!“

Z davu okolostojacich sa oddelila statná postava a vstúpila do stredu jedálne. V jej päťach sa tmolila ďalšia, omnoho menšia, a vyzeralo to, že by najradšej zostala ukrytá medzi stoličkami. Tá väčšia patrila Jancy Dareovej – hviezde futbalového tímu cypreskej základnej, ktorej kapitánom bol práve Rocco. Jancy bola od Rocca o celé tri centimetre vyššia a v ramenách širšia o dobrých šesť – no v zlomyseľnosti a jedovatosti by sa jej nevyrovnalo ani vrece vreteníc. Bola postrachom všetkých futbalových tímov základných škôl v okolí a povestná tým, že vedela zneškodniť akúkoľvek obranu, aj keď sa nenachádzala na ihrisku. To malé čosi, čo sa jej vlieklo za päťami, bol chalan menom Lester, o ktorom sa nijako nedalo povedať, či je to jej frajer, alebo poskok. Zdalo sa, že ho má len a len na to, aby jej nosil ruksak a znášal jej urážky – ktoré pohotovo podával ďalej.

Jancy dohrmela k stolu, za ktorým sedeli Jack s Ink. „Teba poznám,“ zahromžila.

„Aj ja ťa poznám,“ sladko odvetil Jack. „Chodíme spolu do školy už päť rokov. Ako sa máš, Jancy? Kedy sa začína futbalová sezóna?“

Lester sa zachechtal.

„S tebou sa ne bavím, kapitán Amerika,“ zavrčala Jancy. „Vravela som to jej,“ ukázala prstom na INK a jeho špičkou sa takmer dotýkala úhľadného uzla červenej kravaty, ktorú mala uviazanú pod krkom.

„Pekné oblečko,“ uškrnul sa Lester. „Za čo si? Hal-
loweensku verziu bábičky *American Girl*?“

INK nereagovala. Uprene hľadela na Jancy pohľadom, ktorý by Charlie klasifikoval ako bádateľský – akoby ju na brunátnej tvári hráčky obrany školského futbalového mužstva niečo nesmierne zaujalo.

„Celé minulé leto ma morili sny o babe, ktorá vyzerala ako ty,“ prskala Jancy. „Jedinú noc ma nechala na pokoji. Vôbec som sa nevyspala. Nikdy som netušila, odkiaľ sa vynorí, a párkrát ma dokonca zamkla v akejsi tmavej komore. Ale teraz si v mojom svete, zlato. A hoci nemám ani šajnu, ako si sa sem dostala, píš si, že si to vypiješ! A ja že si to parádne užijem.“

INK ani na okamih nespustila oči z Jancinej tváre.

„Prepáč, ale nikdy som ťa nevidela a naozaj netuším, o čom hovoríš. Vážne sa obávam, že si si ma s niekým pomýlila.“

Jancy rozhodne pokrútila hlavou. „Ani náhodou! Tie tvoje handry spoznám kedykoľvek a kdekoľvek. Ešte aj prízvuk máš rovnaký. Teraz pekne vstaň a prijmi trest. Ako sa na poriadnu babu patrí!“

„Zdá sa, že si veľmi podráždená,“ skonštatovala INK a vstala. „A ešte som si všimla, že sa hrozne potíš. Nebola si v poslednom čase pod nejakým mimoriadnym stresom? Napríklad v bojovej línii, alebo tak?“

„Čo...“ Jancy sa zarazene obzrela okolo seba, akoby hľadala niekoho, kto by jej vysvetlil, čo to má znamenať. „Ty... ty sa mi vyhrážaš?“

„To by som si nedovolila!“ INK ani okom nemihla. Stála pokojne, bez strachu.

Zato Charlie sa bál čoraz viac. Desil sa toho, akú odplatu chystá INK pre Jancy. „Videl som dosť. Ideme.“

Spolu s Roccom sa rozhodne pretisli k skupinke v strede jedálne. Len čo sa priblížili, Charlie si všimol, že Jancy sa naozaj hrozne potí. Na chrbte mala mokrý flak a na čele sa jej perlili kvapky.

„Čo tu chceš?“ oborila sa Jancy na Rocca.

„Chcem urobiť koniec tomu, čo tu stváraš,“ odpálkoval Rocco Jancin útok. „A pripomenúť ti, že máš stále podmienku kvôli tomu obrancovi, ktorého si minulú sezónu poslala do bezvedomia, spomínaš?“ Charlie si na tú udalosť podrobne pamätal. Jancy bola v hre – no obranca, na ktorého zaútočila, sedel na lavičke za čiarou ihriska a v ten deň ani nehral. „Stačí, že sa toho dievčaťa čo len prstom dotkneš, a do konca sezóny môžeš na futbal zabudnúť, jasné?“

Jancy sa nasrdene nadýchla a nozdry sa jej pri tom rozšírili ako zúrivému býkovi. Charlie to videl, lebo bola od neho o poriadny kus vyššia, takže jej videl rovno nielen do nosa, ale priam do mozgu. „Akože nevieš, o koho sa tu jedná, Marquez?“ ohradila sa. „Veď je to tá baba, ktorá nás prenasledovala v nočných snoch. Nehovorili ste azda tuto s tvojím malým kamošom Lairdom, že človek by pred nočnými morami nemal utekať? Preto tu stojím a nepohnem sa, kým odtiaľ hentá nezmisne! Veď to ani nie je normálna baba. Vyzerá skôr ako prízrak, alebo démon, či čo ja viem čo. Pozeraj!“

Jancy urobila výpad doprava a tučnými prstami zlo-myseľne uštípla INK do ramena. Charlie na vlast-

né oči videl, ako sa Jancy zatvárala, keď sa jej dotkla. Nech čakala čokoľvek, to, čo sa stalo, bol zrejme pravý opak. A bolestný výkrik, ktorý INK vzápätí vydala, bol zasa jasný dôkaz toho, že jej ruka je z mäsa a kostí. Na chvíľu akoby zastal čas. V jedálni sa nikto ani nepohol. Charlie dokonca ani nedýchal. Tušil, že sa stane niečo hrozné.

„Tak to by už stačilo!“ zahrmel Rocco a vyrazil smerom k Jancy, pričom odtisol Lestera tak silno, že vletel medzi stoly. „Varoval som ťa!“ nahnevane sipel do tváre dievčaťu, ktoré si právom vyslúžilo prezývku Postrach obrany. Nikto netuší, čo by sa bolo stalo, keby v tej chvíli nevošla do jedálne slečna Abbotová, ktorú už omrzelo čakať, kým prinesú ruksak Ellie Hopkinsovej, na ktorý Charlie pri tom všetkom úplne zabudol.

„Hej, vy dvaja!“ zakričala hneď od dverí. „Netuším síce, čo sa tu deje, ale nepochybujem, že odtiaľ pôjdete rovno do riaditeľne.“ Obaja členovia futbalového tímu uviazli uprostred potýčky a čakali na pohyb toho druhého, aby mali zámienku zaútočiť. „Okamžite!“ zahrmela slečna Abbotová z celej sily. Možno sa to Charliemu iba zdalo, ale odprisahal by, že pri tom zablikali žiarovky.

Rocco s Jancy zvesili hlavy a zamierili von z jedálne, keď Charlieho zaujalo škrípanie ceruzy na papieri. Obrátil sa tým smerom, aby zistil, že si INK čosi zapisuje.

„Pozoruhodné,“ prehodila a zatvorila malý zošitok, do ktorého ešte pred chvíľou písala. „Odkedy tým to dievča trpí?“ obrátila sa s otázkou na Charlieho.

„Odkakživa,“ vyhrkol Charlie. „Pod' so mnou,“ chytil INK za rameno – obyčajné rameno ako ktorékoľvek iné rameno, ktoré doteraz držal – a viedol ju k dverám. Jack sa rozbehol za nimi, nedojedený obed nechal na stole.

„Si v poriadku, India?“ spýtala sa jej slečna Abbotová, keď popri nej prechádzali.

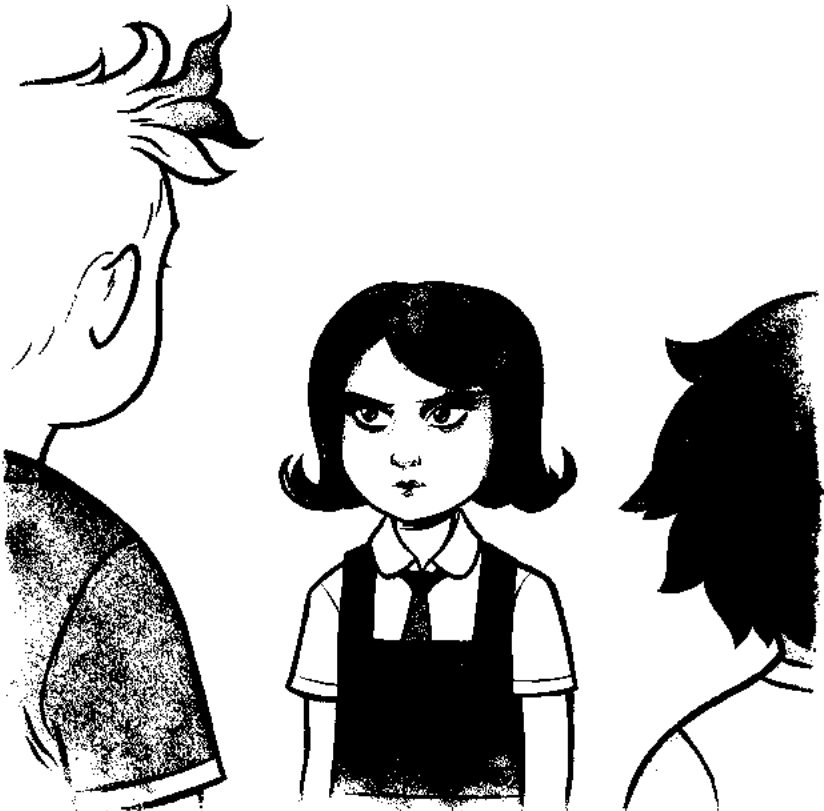
„O mňa sa báť nemusíte,“ odpovedala INK pokojne.

Slečna Abbotová uprela oči na Charlieho s Jackom. „Je vo vašej škole vždy taký blázinec?“ spýtala sa.

„To je nič,“ mávol rukou Jack. „Mali ste tu byť za bývalého riaditeľa. To bol zlý sen!“

Na prázdnej chodbe pred jedálňou Charlie INK pustil. Spolu s bratom a tým zvláštnym dievčaťom stáli v podivnom kruhu. Po prvý raz jej videl zblízka do

tváre. Gaštanové vlasy mala starostlivo rozdelené cestičkou a ofinu zapnutú perleťovou sponkou. Pleť mala takú bledú, až sa mu zdalo, že má modrastý nádych, len na lícach jej presvitalo trochu červene. Veľké hnedé oči a dlhé mihalnice mohli rovnako dobre patriť bábike. Nie však takej, akú človek dostane kúpiť v hračkárstve. INK bola ako bábika, ktorú človek nájde v zabudnutej starej truhlici na povale, z iného času a iného sveta.

„Vieme, kto si. Prečo si prišla?“ oslovil ju priamo Charlie. „Čo tu hľadáš?“

„Dofrasa, Charlie. Zoznamovanie ti ide na výbornú,“ prevrátil očami Jack.

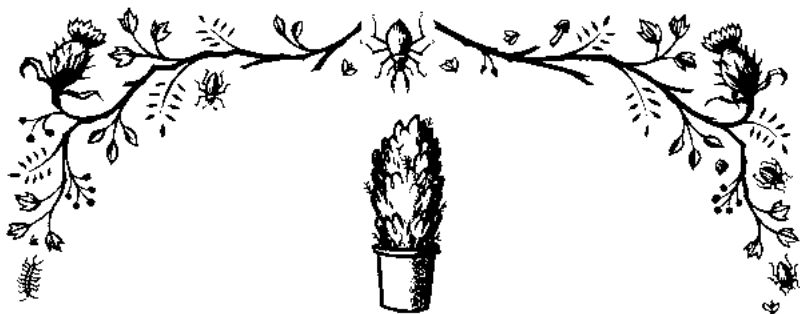
„Chcem sem chodiť do školy,“ pokojne odvetila INK. „Kým som tu nebola, svet sa poriadne zmenil a vidím, že sa toho potrebujem veľa naučiť.“

Charlie pokrútil hlavou a zasmial sa. „Dobrý pokus. Neverím ti ani slovo,“ zaprskal. Kývol hlavou smerom k jedálni. „Stavím sa, že ani ostatné decká nie. Určite máš niečo za lubom. Vrav, čo je to. Chceš to tu vyhodiť celé do vzduchu? Alebo podpáliť, ako si to urobila s majákom v Maine?“

Jack pohoršene zalapal po dychu. „Charlie!“

INK mu veľkými tmavými očami hľadela do tváre a potom pomaly prikývla, akoby jej to konečne došlo. „Sestra ma varovala, že to takto dopadne. Ale nevadí. Veď ja vám ukážem, aký mám plán. Nič sa nebojte.“

Potom sa bez jediného varovania rozbehla chodbou a kým sa Charlie s Jackom spamätali, zmizla im za rohom.

~ PIATA KAPITOLA ~

SMRTIACA DVANÁSTKA

Charlie s Jackom uháňali ulicami Cypress Creeku, vyhýbali sa kočíkom a preskakovali psov. Charlie schmatol kľučku *Lottinho herbária* len sekundu pred tým, než sa to podarilo Jackovi. Z rozpaženými rukami zastal vo dverách, aby sa Jack nedostal k Charlotte skôr ako on, no ten sa pohotovo hodil na všetky štyri a preliezol mu pomedzi nohy.

„Chlapci! Čo sa to tu deje...“ Charlotte Lairdová vyšla spoza pokladnice a Jack sa k nej okamžite rozbehol. Zákazník, ktorý len nemo pozoroval celú scénu s vytreštenými očami, si pritisol k hrudi škatuľu

s rodinným balením odstraňovača kožnej plesne ako ochranný štít.

„INK je tu!“ vykrikol Jack a sklátil sa na zem. Len čo to brat vyriekol, aj Charliemu sa podlomili kolená, akoby tú správu obaja niesli spoza siedmej hory. Ču-pol si na zem a až teraz sa konečne poriadne nadýchol tak, ako mu to len páliace pľúca dovoľovali.

Charlotte bezradne pozrela z jedného chlapca na druhého, no nakoniec ich nechala oboch na zemi a obrátila sa znovu k zákazníkovi. „Ospravedlňujem sa, pán Hainey,“ rozpačito sa usmiala a chytila ho za rameno, aby ho odviedla k dverám. „Zdá sa, že je to niečo veľmi naliehavé. Prepáčte, prosím. A to balenie máte grátis. Len nezabudnite – používať len a len na nohy, a menej je niekedy viac. Na tretí raz to už hádam predsa len vyjde.“

„Nepochybne,“ prikyvoval chlapík, keď prekračoval Charlieho čupiaceho pred dverami. „Ďakujem za pochopenie, pani Lairdová.“

Len čo vykročil na ulicu, Charlotte za ním zavrela dvere, zamkla, a tabuľu vo výklade otočila tak, aby hlásila, že majú ZATVORENÉ.

Keď sa vrátila k Charliemu s Jackom, kučeravé vlasy jej stáli na hlave ako nasupené hady. „Čo to tu, dofra-

sa, stvárate?“ oborila sa na nich. „Nedochádza vám, že tu pracujem?“

Charlie sa s vypätím síl pokúsil postaviť na nohy. „INK dnes bola v škole.“

„Nie!“ Charlotte krčovitou zdrapila okraj stola, aby nestratila rovnováhu. Vyzerala, akoby zapichla vidličku do hriankovača. „Na cypresskej základnej?“

„Presne tak! A Charliemu nenapadlo nič lepšie, než ju odplašiť!“ soptil Jack.

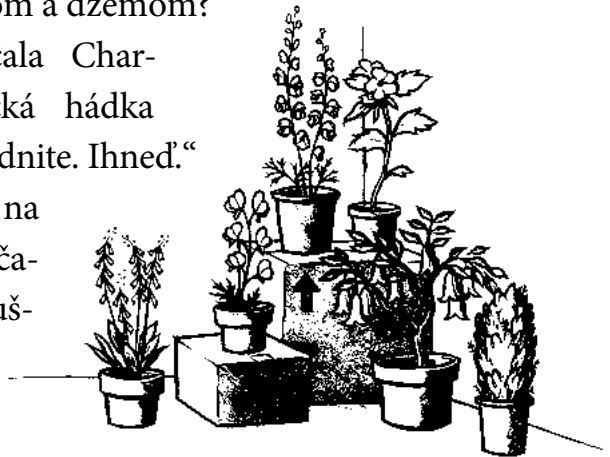
„To som neurobil,“ bránil sa Charlie pohoršene a oprašoval si nohavice.

Jack nahnevane zatínal päste. „Urobil!“ kričal na staršieho brata. „Charlie sa správal ako pako a ona utiekla.“

„A čo som mal podľa teba spraviť?“ kričal Charlie na mladšieho brata. „Ponúknuť jej sendvič s arašidovým maslom a džemom?“

„Chalani!“ zakričala Charlotte a súrodenecká hádka utíchla. „Obaja si sadnite. Ihneď.“

Charlie s Jackom na seba ešte raz zavrčali, no obaja si poslúš-

ne vzali stoličky a posadili sa k pultu, spoza ktorého Charlotte obsluhovala svojich zákazníkov. Vtom Charlieho zrak zablúdil k čomusi nanajvyš nezvyčajnému. V kúte miestnosti stáli na zemi dobré dva tucty kvetináčov s výhonkami neznámych rastlín. *Herbárium* ich macochy bolo síce vždy plné rastlín, no nikdy predtým nevidel, že by nejaké nechala na zemi, kde hrozilo, že o ne niekto zakopne. Každý kvetináč mal svoje miesto na polici alebo vo výklade. Teraz to však vyzeralo, ako by si tieto niekto objednal a mal si ich prísť vyzdvihnúť. Každá rastlina bola úhľadne zabalená v celofáne a na jednom z nich bol pripnutý účet. Samo osebe by to, samozrejme, nebolo až také zvláštne, keby nešlo o tie rastliny, o ktoré tu šlo. Charlie totiž brigádoval v *Lottinom herbáriu* dosť často na to, aby vedel, že rastliny týchto druhov Charlotte zákazníkom zvyčajne nepredávala. Rozpoznal medzi nimi ľuľkovec, durman, náprstník, prilbicu a ešte zopár exotických druhov, ktoré nepoznal. Bol by sa však ochotne stavil, že s tými ostatnými mali jedno spoločné: boli jedovaté.

Charlie začul škripot nôh stoličky na dlážke. Aj Charlotte si sadla k pultu a vážne sa zadívala pred seba. „Takže INK sem nakoniec dorazila,“ vzdychla.

„Ty si vedela, že má namierené do Cypress Creeku?“ vytreštil oči Jack.

„Tušila som to. Kam inam by šla, keď uviazla na tejto strane?“ vysvetľovala Charlotte. „Maják v Maine ľahol popolom. A Kessogov hrad určili na demoláciu. Vra-veli to ráno v správach.“

Charlieho to zrejme nemalo prekvapiť. Celé leto tam bývali šktratoškreti, ktorí pomáhali ICK a INK s predajom *Sladkého spánku*. A len čo sa im s jeho pomocou podarilo premeniť obyvateľov Orville Falls na Neprebudených, urobili si z nich otrokov, ktorí pracovali na prestavbe pevnosti. Teraz, keď bolo po všetkom, ani trochu sa obyvateľom mestečka nečudoval, že sa chcú toho desivého miesta nadobro zbaviť.

„INK mi dnes povedala, že patril jej strýkovi,“ vysvetľoval Jack. „A nezdalo sa, že by ho mala dvakrát v láske.“

„Takže Alfred Kessog bol ich strýko. Zaujímavé...“ Charlotte sa na niekoľko sekúnd stratila vo vlastných myšlienkach. Pohľadom preskakovala zo strany na stranu, mračila sa a perami nehlučne vyslovovala aké-si slová. Niečomu bola na stope, o tom Charlie nepochyboval.

Nakoniec to napätie nevydržal a oslovil ju: „Charlotte?“ Zvuk vlastného mena ju z toho podivného tranzu vytrhol. „Čo je?“ prekvapene hľadela na chlapcov, akoby dosiaľ netušila, že tu ešte stále sedia.

Jack sa zachechtal a Charlotte sa tiež rozpačito zasmiala. „Prepáčte, chalani. Len som sa zamyslela. Premýšľala som o Alfredovi Kessogovi. Ráno o ňom hovorili v správach. Zdá sa, že bol veľmi zvláštny.“

„Nečudoval by som sa, súdiac podľa toho, akú čudácku stavbu má na svedomí,“ odfrkol Jack.

„A ešte sa do nej dobrovoľne zamkol, chápeš?“ dodal Charlie.

Charlotte prikývla. „Najčudnejšie je, že nikto o Alfredovi Kessogovi nič viac nevie. Reportér tvrdil, že zrejme ani nebol z Orville Falls. Ten hrad si dal jednoducho postaviť, a keď sa tam potom jedného dňa našťahoval, zabuchol za sebou bránu a bolo. Obyvatelia mestečka tvrdia, že odtiaľ nikdy nevychádzal, a jedlo spolu s ostatnými vecami potrebnými na prežitie si nechával nosiť k bráne.“

„Celkom ako...“ spustil Charlie.

„Silas DeChant,“ dokončila za neho macocha. „Aj mne to napadlo.“ Jeden z Charlottiných predkov, Si-

las DeChant, dal postaviť fialový dom, v ktorom teraz bývali, tiež preto, aby sa doň ukryl pred svetom. Samota v tom obrovskom dome však bola pre neho taká desivá, že ho dočista premohol vlastný strach. Nakoniec vzrástol natolko, že vytvoril vo Svete prebudených trhlinu, čím vznikol portál, priechod do sveta nočných môr.

„Myslíš, že aj Alfred Kessog ukryval v tom svojom hrade priechod do Podsvetia?“

Charlotte pokrútila hlavou. „Keby každý samotársky čudák otvoril priechod do Podsvetia, hranice Sveta prebudených by boli ako ementál, samá diera. Nie. Myslím, že Alfred Kessog dovolil svojmu strachu čosi omnoho horšie.“

„Čo môže byť horšie, ako otvoriť priechod do sveta nočných môr a musieť s nimi žiť?“ prekvapene sa opýtal Charlie.

„Dovoliť svojim nočným morám, aby ubližovali ľuďom okolo teba,“ odpovedala Charlotte. „Čoraz viac si myslím, že práve to urobil Alfred Kessog svojim neteriam. Prečo by inak s takou vervou pracovali na zničení Orville Falls? Pamätáte si, ako ICK a INK posielali odkazy mne a vašej mame?“